

Creat cu pasiune și savoir-faire. Un volum Baroque Books & Arts®.

Åsa Hellberg

StARELE Secret

traducere din limba suedeză de
DANIELA IONESCU

CADRIL®

Colecție coordonată de Dana MOROIU

Åsa Hellberg

SONJAS HEMLIGHET

© Åsa Hellberg 2012 by Agreement with Enberg Agency

© Baroque Books & Arts®, 2016

Imaginea copertei: Ana WAGNER

Concepție grafică © Baroque Books & Arts®

Redactor: Ines Hristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HELLBERG, ÅSA

Marele secret / Åsa Hellberg;

trad.: Daniela Ionescu; - București: Baroque Books & Arts, 2016

ISBN 978-606-8564-69-2

I. Ionescu, Daniela (trad.)

821.113.6-31=135.1

Tiparul executat de Monitorul Oficial R.A.

Niciun fragment din această lucrare și nicio componentă grafică nu pot fi reproduse fără acordul scris al deținătorului de copyright, conform Legii Dreptului de Autor.

Mamei

1

Poate că alți oameni nu dansează samba în timp ce împachetează obiecte de porțelan, dar Julie nu se putea abține.

Având în vedere că se pregătea să plece la Paris, ar fi putut să aleagă o muzică mai potrivită, dar ritmul de samba era în deplină armonie cu ce simțea în clipa aceea.

Nu aveau să-i lipsească nici apartamentul, nici slujba. Nici chiar Londra, se gândi ea în timp ce, fredonând și unduindu-și posteriorul plinut, ieși din camera de zi și intră în bucătăria minusculă. În Franța exista, probabil, tot strictul necesar ca să fie fericită: mâncare, bărbați și cultură.

Sigur, avea să-i fie dor de părinți, dar nu mai era mult până să împlinească patruzeci de ani și s-ar fi cuvenit să se separe de ei, indiferent dacă mama ei considera că asta era o idee bună sau nu. Lucrurile pe care mama le vedea ca pe niște idei bune nu erau prea numeroase și Julie încetase de mult să o mai asculte.

„Nu mai am nicio grijă”, spuse ea pentru sine, fericită și cu voce tare, în timp ce învelea un pahar verde în hârtie de ziar.

Dar asta nu era pe deplin adevărat.

Julie era unul dintre puținii oameni din Anglia care *nu* ar fi vrut să aibă 50 de milioane de lire în contul din bancă.

2

Femeia zăcea pe o parte. Plapuma alunecase și îi lăsase spatele gol.

El se înfioră. Fusese o idee cât se poate de proastă s-o ia cu el la hotel și, pentru asta, dădea vina pe whisky. Corpul femeii avea rotunjimi atrăgătoare. Cu contururi mai fine decât cele ale fostei soții. Și fusese plină de voluptate. Doamne, cât de mult își dorise o femeie voluptuoasă! Ieri, nu azi.

Își drese vocea.

– Ar fi bine să pleci acum, spuse el și o împunse cu degetul în umărul gol.

Ea scoase un horcăit și se răsuci pe spate. Sâni plini i se dezgoliră. Deschise ochii încet.

– Bună, spuse femeia zâmbind și, în același timp, se întinse și căscă. Te-ai trezit de mult?

– Destul de demult, răspunse el și își trase puloverul pe cap. Trebuie să pleci. Eu o să încep să lucrez.

Se uită prin cameră după geantă.

– Ar fi trebuit să mă trezești mai repede. Am fi putut să avem un moment plăcut înainte de plecare.

Tonul bosumflat nu-i scăpă lui Fredrik, dar acum nu avea nici timp, nici chef, să țină seama de susceptibilitățile cuiva.

– Pari să ai nevoie de somn. Hai, sus cu tine!

Geanta zăcea sub mormanul de haine din ziua precedentă. Nu se mai simțea în stare să vorbească cu ea.

Când ieși din cameră, încercă să-și amintească cum o chema. Nu era important, dar nu-și mai aducea aminte de când nu mai făcuse sex cu o femeie a căreia nu-i cunoștea numele. În ultimii douăzeci și trei de ani nu mai avusese nicio altă relație în afara celei cu soția lui. Femeia fără nume era prima cu care se culcase după ce fosta soție se hotărâse să devină exact asta.

Se uită la ceasul de mână. Șapte și jumătate. Avea destul timp să meargă pe jos până în Portobello Road și să se scuture de amintirea nopții înainte să o întâlnească pe Susanne, logodnica bunului său prieten Michael, care avea o misiune pentru el. În orice caz, una posibilă.

Traficul Londrei începuse să se dezmoștească. Fredrik nu se duminise încă în ce parte trebuia să se uite dacă nu voia să fie călcat de mașini și, pentru că avea timp destul, se hotărî să traverseze numai pe trecerile de pietoni.

Zilele petrecute în nebunii și entuziasme necugetate erau acum de domeniul trecutului. Ca fotograf *freelance* făcuse și văzuse cam totul. Nu întotdeauna din voința proprie. Sarcini care la început păreau liniștite se transformaseră într-un adevărat infern. În 2005, când avusese loc atentatul cu bombă, era la Londra și se pregătea pentru o ședință foto la hotelul *Hyatt*. *Kvällssidan* îl sunase și îl rugase să-i ajute cu documentarea atentatului. Trecuseră șase ani de atunci. Ulterior, încercase să nu mai accepte comenzi care presupuneau trupuri sfârtecate de bombe. Nu mai rezista să vadă așa ceva. Detaliile rafinate ale camerelor de baie și paradisurile de vacanță i se potriveau perfect, chiar dacă îi luase doi ani să se liniștească. Acum simțea un gol în stomac când vedea imagini din zone afectate de catastrofe, indiferent dacă era vorba de război, sărăcie sau altă mizerie umană. Încerca să se bucure de apusurile de soare și de faianța elegantă din băi, la fel ca toți ceilalți.

Intrarea în hotel era simplă, la fel ca firma care îl anunța că ajunsese la *Londra Sonjei*. Fredrik zâmbi. Nu avea nici cea mai mică idee ce voia să-i spună Susanne. Știa doar că era vorba despre o slujbă și se întreba ce presupunea asta.

Fredrik n-o întâlnise niciodată pe Susanne, dar primise multe comenzi pe care le dusesese la bun sfârșit la *Hyatt*, hotelul prietenului său, Michael. Din câte știa, relația celor doi nu era mai veche de doi ani. Cum doi directori de hotel, atât de ocupați, mai aveau timp unul pentru celălalt, era peste puterea lui de înțelegere. Sau chiar asta să fi fost secretul care le făcea relația atât de trainică?

Căsnicia lui nu suportase nici apropierea, nici depărta-rea și era convins că pe piața asta nu mai avea să negocieze. Știa că femeile îl plăceau și pierduse șirul invitațiilor pe care le primise de la doamne pe vremea când era însurat. Uneori se simțise tentat să facă abstracție de toate regulile și să se lase pe mâna vreuneia dintre acele femei care, fără îndoială, îl doreau. Desigur, îi jurase soției credință, dar nu asta îl împiedica s-o înșele. Pur și simplu, nu putea să se ascundă de cineva ca să facă un lucru nepermis. Marile probleme ale căsniciei lor nu s-ar fi rezolvat dacă și-ar fi înșelat soția. De fapt, divorțul era inevitabil. Se îndepărtaseră de multă vreme unul de celălalt și ar fi fost nefiresc să continue să locuiască sub același acoperiș. Totuși era cumplit de greu și mult mai dureros decât crezuse.

Holul hotelului era primitiv și Fredrik recunoscuse imediat stilul lui Adam. Fredrik și Adam lucraseră împreună de multe ori. Adam decora și Fredrik fotografia. Ultima dată fusese la hotelul lui Michael, *Hyatt*, cu trei ani în urmă.

Știa că prietenului său i se dăduse mână liberă la *Londra Sonjei* și privi cu admirație covoarele vechi, mobilierul stil și tablourile pline de culoare de pereți.

– Nu-i așa că sunt minunate?

Femeia izbitor de frumoasă zâmbea. Vorbea suedeză și Fredrik înțelese că era Susanne.

– Cu adevărat minunate. Bună, eu sunt Fredrik, spuse el și întinse mâna.

– Știu, ți-am văzut numele și fotografiile de multe ori. Bine-ai venit! Mă gândesc că ne-am putea așeza în restaurant. Să luăm micul dejun împreună. Vrei?

– Cafea suedeză?

Susanne dădu afirmativ din cap.

– *Gevalia*. Prăjită pe jumătate.

– Perfect. La *Hyatt* nu au așa ceva.

Își frecă mâinile.

– Știu. Totul e mai bun în hotelul ăsta.

Susanne zâmbi larg. Nu încerca să concureze hotelul logodnicului ei. Era o imposibilitate. *Hyatt Regency* făcea parte dintr-un lanț de hoteluri gigantic, în timp ce al ei era mic și funcționa în regie proprie.

Servirea micului dejun era în toi și Susanne vedea mulțumită că oaspeții se simțeau bine. Ea mâncase deja. Michael o trezise devreme. Mângâierile lui, ca de obicei, o treziseră brusc și o excitaseră. Chimia explozivă care se instalase între ei încă din clipa în care se întâlniseră se menținea neschimbată în multe privințe, dar acum, doi ani mai târziu, devenise mai profundă, transformându-se în dragoste și empatie reciprocă. Michael era cel mai necompliat bărbat pe care Susanne îl întâlnise vreodată. Și materialul de comparație de care dispunea era cuprinzător. Își consumase cea mai mare parte a vieții cu intrarea și ieșirea în și din diverse relații sortite eșecului încă din start. Când bărbații nu erau „ocupați”, o foloseau ca pe un fel de trofeu.

Susanne era conștientă de felul în care înfățișarea ei îi influența pe ceilalți, inclusiv pe acele femei care nu-și

dădeau niciodată șansa s-o cunoască pe ea și ceea ce se ascundea în spatele chipului ei frumos. Abia dacă mai ținea minte de câte ori fusese nevoită să se stăpânească și să afișeze o naivitate umilă ca să nu pară o amenințare în ochii lor.

– Acolo?

Arată către una dintre mesele separate din salon.

Fredrik, care avea într-o mână farfuria plină cu mâncare și în cealaltă, un pahar cu suc proaspăt de portocale, se așează cu un suspin de plăcere. Nu începu să vorbească decât după ce luă prima îmbucătură de omletă. Nu mai mâncase din după-amiaza zilei precedente și simțea în cap whisky-ul băut seara, în ciuda plimbării în ritm susținut de dimineață. După încă două felii de bacon puse tacâmurile jos și o privi pe Susanne.

Ea zâmbea.

– Aveai nevoie de asta, constată ea.

– S-a văzut chiar așa de limpede?

Spera că nu mirosea a alcool, dar riscul exista. Se șterse la gură cu șervetul apretat de în.

– Așa. Acum sunt gata să te ascult.

– Versiunea lungă sau cea scurtă?

– Cea pentru care ai timp, zâmbi el.

– OK, poți să-mi pui întrebări în timp ce povestesc, dacă e ceva neclar.

Susanne luă o înghițitură de cafea și se gândi cu ce să înceapă. Manuscrisul lui Maggan despre Sonja spunea, de fapt, totul. Puse ceașca jos și își dresе vocea.

– Sonja, Maggan, Rebecka și cu mine eram cele mai bune prietene când, acum doi ani, Sonja a murit. A fost o pierdere dureroasă pentru noi trei. Dintre noi, toate, Sonja era fata cea liberă, cea căreia nu-i păsa ce gândeau alții și care era pe deplin mulțumită de sine. Credeam că știm

totul despre ea, dar, odată cu testamentul ei, am aflat că nu era deloc așa. Nu ne vorbise niciodată despre boala ei de inimă, care, până la urmă, a răpus-o. Nu ne-a pomenit niciodată despre suma de bani enormă pe care o avea sau despre călătoriile ei prin Europa, așa cum nu ne-a spus că avea și alți prieteni, în afară de noi trei.

Îl privi pe Fredrik, ca să se încredințeze că bărbatul o urmărea.

– Hotelul se numește *Londra Sonjei*? spuse el.

– Da. În testament, Sonja și-a exprimat nemulțumirea cu privire la stilul nostru de viață. Considera că ne risipim existența în fleacuri și s-a hotărât să intervină cumva după moartea ei.

Susanne zâmbi. Sonja avusese, desigur, dreptate, chiar dacă nu le fusese ușor să recunoască.

– Prin testament, mie mi-a lăsat moștenire un hotel, lui Maggan, jumătate de restaurant în Paris, iar lui Rebecka, pentru a pune punct, odată și pentru totdeauna, vieții ei fără culoare, ca director de firmă, și relației cu fostul ei bărbat, i-a lăsat o casă la roșu în Mallorca.

– Uau!

– Da. Ne-a dat viețile peste cap și, ca și cum plecarea din țară n-ar fi fost de ajuns, ne-a pus și trei bărbați în cale. Lui Maggan pe Paul, mie pe Michael și lui Rebecka pe un alt cunoscut de-al tău, Adam.

Fredrik nu se mai atinsese de mâncare de când Susanne începuse să povestească. Era o istorisire extrem de interesantă.

– Ea v-a făcut rost și de bărbați?

– Da...

– Cum?

– Îi cunoștea pe toți trei dinainte și s-a gândit că ni se potrivesc. Știu că sună cu totul neverosimil, dar asta nu

înseamnă că nu e adevărat. Mai vrei cafea? Cred că s-a răcit, spuse Susanne zâmbind și se ridică de la masă.

„De fapt, nu are nevoie să știe mai mult de-atât”, se gândi Susanne, îndreptându-se către masa de servit cafea. Fredrik era deja destul de interesat ca să muște nada. Avea să accepte comanda, în calitatea lui de fotograf, era sigură de asta.

3

Roșcata mică de înălțime traversa cu pași repezi holul hotelului parizian și doar pe chip i se putea citi că era trecută de douăzeci de ani. Tricoul îi era lipit de bust, iar pantalonii mulați puneau în evidență rotunjimea posteriorului, pentru cei interesați de asta. Unul era portarul, care nu-și mai dezlipea privirile de la femeie și doar când colegul îi dădu un ghiont reuși să închidă gura.

În fața hotelului, Kicki se opri brusc și își puse ochelarii de soare. Apoi privi pe rând în ambele părți. Dreapta sau stânga?

– Kicki?

Surprinsă, se întoarse.

– Dumnezeule, ce faci aici?

Nu știa prea mult despre ocupațiile actuale ale fostului său soț. Fiica lor încetase de mult să mai aducă fiecareia la cunoștință ce făcea celălalt și ce fel de viață ducea.

– Lucrez. Dar tu ce faci aici?

– Nimic deosebit. M-a apucat cheful de Paris. Ai vorbit cu Pyret? Am încercat s-o sun, spuse ea, ca să depășească rapid minciuna pe care tocmai o rostise.

– Da, nu prea mult. Se grăbea, ca de obicei.

Kicki zâmbi. Discutând despre fiica lor erau pe teren sigur și, când el îi propuse să se așeze într-o cafenea, ca să nu mai stea în picioare, pe stradă, ea consideră ideea excelentă.

Dar Kicki nu-și putea aminti cu niciun chip a cui fusese ideea să se vadă mai târziu, spre seară, la un pahar, sau cine propusese să se arunce unul în brațele celuilalt încă din lift, în drum spre camera ei. De un lucru era însă sigură: asta nu avea să se mai întâmple niciodată. Va privi tot ce se întâmplase ca pe o recidivă, ca pe o rătăcire de moment. Nu se gândea să aibă vreo muștrare de conștiință față de noua lui soție, ci avea să ia totul ca un accident al destinului.

Acum, când trecuseră șase ani de la divorț, simțea că nu mai exista nimic care s-o lege de el, deși corpul ei părea să nu înțeleagă asta. Exercițiile din timpul nopții nu aveau nimic de-a face cu sentimentele, ci doar cu o viață sexuală deficitară. Dacă o partidă de amor cu fostul soț avea și o parte bună, atunci asta era revelația că ea, ca femeie, încă mai funcționa. Prin urmare, când avea să mai simtă nevoia de o mângâiere, o putea primi de la oricine altcineva.

La Sonja nu era departe de hotel și, când taxiul se opri, Kicki văzu că Maggan aștepta în față. Era o altă Maggan decât cea cu care fusese vecină și îi spuse asta în timp ce își îmbrățișa prietena din Farsta.

– A, mulțumesc. Ești drăguță, spuse Maggan.

– Drăguță? Sunt sinceră. Parisul îți priește, zâmbi ea.

– Intră, să-l întâlnești pe Paul, spuse Maggan și deschise ușa restaurantului. Bine ai venit în cel mai bun restaurant din Paris, spuse ea cu mândrie în voce, după ce lăsă haina lui Kicki la garderobă.

Kicki privi curioasă în jur, prin restaurantul cu o mulțime de diplome. Nu știa prea mult despre viața lui

Maggan la Paris, doar că acum era căsătorită cu o iubire din tinerețe și că, după reîntâlnire, cu doi ani înainte, se mutase la respectivul bărbat. El era proprietarul unuia dintre cele mai bune restaurante din Paris și, după câte înțeleșese Kicki, Maggan era coproprietar.

– Când o să-mi povestești de ce m-ai invitat aici? întrebă Kicki după ce dădu mâna cu Paul și primi un pahar cu vin roșu.

Maggan râse.

– Am așteptat întrebarea asta, răspunse ea și ridică paharul. Mai întâi aş vrea să ciocnim și să-ți urez bun venit la *La Sonja* care, îndrăznesc să spun, e chiar mai bun decât *Sam & Co* din Farsta.

Ridică paharul.

– *Sam* nu mai există. Acum *O`Learrys* are monopolul asupra a tot ce e comestibil în Farsta, zâmbi Kicki și înclină capul în semn de „noroc”, înainte de a pune paharul la loc pe masă.

– Extraordinar! Ce schimbări au intervenit de când am plecat de-acasă.

Maggan simți un fior de dor. De fapt, ar fi trebuit să vândă apartamentul, dar nu putea. Era casa în care copilărise Anneli și, în sufletul ei, spera că fata avea să revină la sentimente mai bune și să preia apartamentul. În secret, era încă nemulțumită că fiica ei, împreună cu familia, se mutase la Östersund. Nu avea nicio importanță că ea însăși se afla la Paris. Stockholmul era mai aproape. Punct.

– Da... Stâncile din Farsta..., zâmbi Kicki. Niciodată n-o să pot să mă desprind emoțional de partea aia de oraș. Pyret s-a mutat în centru și și-a golit camera, așa că am rămas singură în casa aia mare. Dar crezi că mă gândesc să mă mut?